

Struny ve větru

Vladimír Merta

Vítr rozehrál struny mé,
dlouhé prsty v nich hrají,
prsty bílého hvězdáře
se vlasem hvízd probírají.

Slyšel jsi hlas, jenž soumrakem zrál?

Smíjte se, lkejte,
struny ve větru,
srášte jak hřeben
česající tmu,

a větru dík, jenž krví vál.

Tam, kde tma plavým splavem
splývá do oken spících,
struny mé rozehrané
jdou sluchem rozsvícujících,

prýští jak paprsek luny,
jenž láká nás ve vratkou výš.

Jdu, jdeš a jdeme,
proč a kam - zda víš?